

Sygn. akt X P (Pm) 229/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marcin Szajner

Ławnicy: J. H., B. L.

Protokolant: Monika Biegańska

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2013 r. we Wrocławiu

przy udziale

sprawy z powództwa: (...) spółka z o.o. w P.

przeciwko D. R.

o odszkodowanie przysługujące pracodawcy w związku z nieuzasadnionym rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracownika

wraz z powództwem wzajemnym D. R.

przeciwko (...) spółka z o.o. w P.

o odszkodowanie pracownika w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracownika z powodu ciężkiego naruszenia obowiązków pracodawcy

I. zasądza od pozwanego (powoda wzajemnego) D. R. na rzecz strony powodowej (pozwanej wzajemnie) (...) spółka z o.o. w P. kwoty 14.500 zł brutto (czternaście tysięcy pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 5 kwietnia 2012 do dnia zapłaty tytułem odszkodowania przysługującego pracodawcy w związku z nieuzasadnionym rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracownika;

II. oddala powództwo wzajemne;

III. zasądza od pozwanego (powoda wzajemnego) na rzecz strony powodowej (pozwanej wzajemnie) kwotę 4.325 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wynikających z wniesionego powództwa głównego, 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wynikających z wniesionego powództwa wzajemnego oraz kwotę 725 zł tytułem zwrotu uiszczonej opłaty od powództwa głównego;

IV. pozostałe koszty postępowania zaliczyć na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem, złożonym w dniu 28.02.2012 r. /prezentata k.2/ skierowanym przeciwko pozwanemu (powodowi wzajemnemu) D. R. strona powodowa (pozwana wzajemnie) (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą

w P., domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego (powoda wzajemnego) kwoty 14 500 zł tytułem niezgodnego z prawem rozwiązania przez pozwanego umowy o pracę, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniosła, że pozwany (powód wzajemny) będąc u niej zatrudnionym na podstawie umowy o pracę na stanowisku product manager'a, z wynagrodzeniem mieszanym (podstawa, prowizja i zaliczka), w dniu 10.11.2011 r. złożył jej pisemne oświadczenie o rozwiązaniu z nią umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z jej winy. Jako przyczyny rozwiązania umowy pozwany (powód wzajemny) podał:

- nie wypłacenie w terminie do 10.10.2011 r. części wynagrodzenia za pracę za wrzesień i październik 2011 r.,
- nie wypłacenie w terminie do 10.11.2011 r. części premii motywacyjnej za trzeci kwartał 2011 r.,
- dopuszczenie się innych nadużyć w naliczaniu i rozliczaniu premii motywacyjnej we wcześniejszych okresach.

W jej ocenie pozwany (powód wzajemny) rozwiązując umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy powodowego (pozwanego wzajemnie) pracodawcy, naruszył art. 55 § 1¹ KP. Wskazała, że to pozwany (powód wzajemny) swoim nierzetelnym działaniem i raportowaniem przyczynił się do nieterminowej wypłaty mu dodatkowych elementów wynagrodzenia, zaś działaniom strony powodowej (pozwanej wzajemnie) nie można przypisać winy umyślnej bądź rażącego niedbalstwa. Co więcej próbowała ona wielokrotnie wyjaśniać powstałe nieporozumienia. Opóźnienia dotyczyły jedynie części wynagrodzenia, uzależnionej od poprawności raportowania podjętych przez pozwanego (powoda wzajemnego) działań i nie uprawniały go do podjęcia tak radykalnych i ostatecznych kroków, jak rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. Zwróciła ponadto uwagę na to, że ostatnia ze wskazanych przez pozwanego (powoda wzajemnego) przyczyn rozwiązania umowy jest nieprecyzyjna i niemożliwa do weryfikacji, a przez to powinna zostać w ogóle pominięta.

Pozwany (powód wzajemny) D. R. **w odpowiedzi na pozew wraz z pozewem wzajemnym** /k.33/, złożonym w Sądzie na rozprawie w dniu 20.04.2012 r. /protokół k.45/, domagał się oddalenia powództwa strony powodowej (pozwanej wzajemnie) w całości, a także zasądzenia na jego rzecz od strony powodowej (pozwanej wzajemnie) kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych, a nadto zasądzenia na jego rzecz od strony powodowej (pozwanej wzajemnie) kwoty 18 000 zł tytułem odszkodowania w związku z wypowiedzeniem przez niego umowy o pracę bez wypowiedzenia, wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 20.04.2012 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie na jego rzecz od strony powodowej (pozwanej wzajemnie) kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu zarzucił i podniósł, iż roszczenie strony powodowej (pozwanej wzajemnie) jest nieuzasadnione, bowiem dopuściła się ona względem niego ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracodawcy.

Wskazał, że dochodzona przez niego kwota 18 000 zł stanowiła jego prawidłowo ustalone 3 miesięczne wynagrodzenie brutto liczone jak ekwiwalent za urlop.

W jego ocenie terminowe i prawidłowe wypłacanie pracownikom wynagrodzenia jest podstawowym obowiązkiem pracodawcy. Jednym z elementów wynagrodzenia pozwanego (powoda wzajemnego) była zaliczka w kwocie 1 700 zł miesięczne, płatna w okresie od sierpnia do grudnia 2011 r. Pierwsza zaliczka miała być doliczona do wynagrodzenia za lipiec, a zatem termin jej płatności przypadał w dniu 10.08.2011 r., jednak strona powodowa (pozwana wzajemnie) nie przekazała tej zaliczki na rachunek bankowy pozwanego (powoda wzajemnego). Po interwencji pozwanego (powoda wzajemnego) podwójna zaliczka została mu wypłacona wraz z wynagrodzeniem za sierpień. Kolejna zaliczka, która miała być płatna wraz z wynagrodzeniem za wrzesień nie została pozwanemu (powodowi wzajemnemu) zapłacona. Nie zapłacono mu również zaliczki za październik. W jego ocenie powodowy (pozwany wzajemnie) pracodawca celowo i świadomie zatrzymywał sobie część należnego pozwanemu (powodowi wzajemnemu) wynagrodzenia.

Wskazał, iż po pierwszym kwartale obowiązywania nowych zasad premiowania i wypłaceniu mu pierwszego wynagrodzenia prowizyjnego zwracał przelozonemu uwagę na zauważone nieprawidłowości w naliczaniu premii. Dotyczyły one w szczególności nieuwzględnienia przez stronę powodową (pозwaną wzajemnie) wszystkich faktur sprzedażowych, zawyżania tzw. odchylenia i kosztów transportu. Strona powodowa (pозwana wzajemnie) miała więc pełna wiedzę na temat zrzutów pозwanego (powoda wzajemnego) w tym zakresie, a pomimo to nie dokonała żadnej weryfikacji wyliczeń oraz nie udostępniła mu dokumentów, na podstawie których obliczono prowizję. Stąd pозwany (powód wzajemny) wywnioskował, że strona powodowa (pозwana wzajemnie) od samego początku świadomie zaniżała wypłacaną mu prowizję. Łącznie na kwotę wynoszącą prawie 3 500 zł.

Strona powodowa (pозwana wzajemnie) **w odpowiedzi na pозew wzajemny** /k.48/ wniosła o oddalenie pówództwa wzajemnego w całości, a także zasądzenie na jej rzecz od pозwanego (powoda wzajemnego) kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Strona powodowa /pозwana wzajemnie/ (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. prowadzi przedsiębiorstwo zajmujące się produkcją i sprzedażą elementów mostowych i drogowych z polimerobetonu.

Dowód: - zeznania świadka A. S. /k.65-69/.

Pozwanego (powoda wzajemnego) łączył ze stroną powodową (pозwaną wzajemnie) stosunek pracy, początkowo na podstawie umowy o pracę z dnia 11.08.2008 r., zawartej na okres próbny do dnia 07.11.2008 r. Miejsce wykonywania pracy zostało określone jako południowo – zachodnia Polska (województwa (...), (...) i (...)). Wynagrodzenie zasadnicze powoda uzgodniono na kwotę 4 970 zł.

Kolejna umowa o pracę na czas określony od dnia 08.11.2008 r. do dnia 31.10.2009 r. nie przewidywała zmian wynagrodzenia. Miejsce wykonywania pracy zostało w niej określone jako W., ul. (...) oraz województwa (...), (...), (...), (...) i (...).

Aneksem z dnia 01.09.2010 r. do umowy o pracę uzgodniono wynagrodzenie zasadnicze pозwanego (powoda wzajemnego) na kwotę 4 970 zł oraz prowizję w wysokości 0,3% od wygenerowanej sprzedaży, klientów odwiedzonych przez niego wcześniej. Za sprzedaż będącą podstawą do wyliczenia prowizji została uznana sprzedaż „zapłacona”, tzn. taka, za którą kontrahent uiszcza należność przelewem bankowym. Prowizja przysługiwała tylko i wyłącznie od sprzedaży zafakturowanej w czasie trwania umowy o pracę oraz nie dotyczyła sprzedaży do (...) inwestycji Most R.. Naliczenie prowizji obowiązywało od dnia 01.06.2009 r. Miejsce wykonywania pracy określono jako W., ul. (...) lub siedziba pracodawcy w P. oraz województwa (...), (...), (...), (...) i (...).

Następna umowa o pracę zawarta na czas określony od 01.11.2009 r. do 31.07.2010 r. podtrzymywała ustalenia poprzedniej umowy o pracę w brzmieniu ustalonym aneksem z dnia 01.09.2010 r.

Aneksem z dnia 13.04.2010 r. do umowy o pracę poszerzono zapis dotyczący warunków ustalania należnej pозwanemu (powodowi wzajemnemu) prowizji, poprzez dopisanie, że przyznaje się mu również prowizję w wysokości 0,3% od klientów zagranicznych, z którymi negocjacje zostały przeprowadzone pocztą elektroniczną, telefonicznie lub innym środkiem komunikacji.

Umową o pracę zawartą na czas określony 01.08.2010 r. – 30.09.2010 r. podtrzymano ustalenia poprzedniej umowy o pracę w brzmieniu ustalonym aneksem z dnia 13.04.2010 r. Miejsce wykonywania pracy oznaczono jako P. oraz województwa (...), (...), (...), (...) i (...).

Umową o pracę zawartą na czas określony 01.10.2010 r. – 30.10.2010 r. podtrzymano ustalenia poprzedniej umowy o pracę.

Po dniu 30.10.2010 r. łączący strony stosunek pracy trwał nadal.

W dniu 01.11.2010 r. strony zawarły aneks do umowy o pracę, którym zmieniono warunki naliczania prowizji dla pozwanego (powoda wzajemnego), ustalając prowizję w wysokości 0,8% od marży brutto drugiego pokrycia zgodnie z regulaminem premii motywacyjnej. Miejsce pracy określono jako P..

W dniu 01.07.2011 r. strony zmodyfikowały warunki łączącego je stosunku pracy, które określiły w dokumencie zatytułowanym „umowa o pracę” z dodaniem, iż chodzi o umowę o pracę na czas nie określony. Wysokość wynagrodzenia zasadniczego określiły na kwotę 3 000 zł. Ustaliły także, że dodatkowo będzie naliczana prowizja za sprzedaż w wysokości 4% marży brutto drugiego pokrycia krajowego sprzedaży, ustalona zgodnie z regulaminem premii motywacyjnej. Strony umówiły się, że przez 5 miesięcy, to jest od sierpnia 2011 r. do grudnia 2011 r. strona powodowa (pозwana wzajemnie) będzie do każdego wynagrodzenia wypłacać dodatkowo zaliczkę w wysokości 1 700 zł. Zaliczki te będą potrącone z kwartalnej premii motywacyjnej, naliczanej zgodnie z regulaminem, wypłacane w miesiącach listopadzie i lutym 2012 r. Miejsce wykonywania pracy wskazano w P. oraz województwach (...), (...), (...), (...), (...) i południowej części województwa (...).

Przez cały czas trwania stosunku pracy rodzaj wykonywanej przez pozwanego (powoda wzajemnego) pracy określała nazwa stanowiska product manager, w pełnym wymiarze czasu pracy.

Powód był zatrudniony w dziale handlowym prowadzonego przez stronę powodową (pозwaną wzajemnie) przedsiębiorstwa i pracował faktycznie w charakterze przedstawiciela handlowego.

Dowód: - umowa o pracę z dnia 11.08.2008 r. /akta osobowe pozwanego (powoda wzajemnego)/;

- umowa o pracę z dnia 08.1.2008 r. / akta osobowe pozwanego (powoda wzajemnego)/;

- aneks z dnia 01.09.2010 r. /akta osobowe pozwanego (powoda wzajemnego)/;

- umowa o pracę z dnia 01.11.2009 r. /akta osobowe pozwanego (powoda wzajemnego)/;

- aneks z dnia 13.04.2010 r. /akta osobowe pozwanego (powoda wzajemnego)/;

- umowa o pracę z dnia 01.08.2010 r. /akta osobowe pozwanego (powoda wzajemnego)/;

- umowa o pracę z dnia 01.10.2010 r. /akta osobowe pozwanego (powoda wzajemnego)/;

- aneks z dnia 01.11.2010 r. /akta osobowe pozwanego (powoda wzajemnego)/;

- umowa o pracę z dnia 01.07.2011 r. /akta osobowe pozwanego (powoda wzajemnego)/.

Wynagrodzenie brutto pozwanego (powoda wzajemnego) z trzech ostatnich miesięcy zatrudnienia, liczone jak ekwiwalent za urlop, wynosiło łącznie co najmniej 14 499,81 zł.

Dowód: - zaświadczenie o zarobkach /k.5/.

Pozwany (powód wzajemny) jeszcze w lipcu 2010 r. był jedynym przedstawicielem handlowym strony powodowej (pозwanej wzajemnie). W następnym okresie był on najlepszym spośród wszystkich zatrudnianych przez stronę powodową (pозwaną wzajemnie) przedstawicieli handlowych.

Dowód: - zeznania świadka P. S. /k.82-86/;

- zeznania świadka S. H. /k.87-89/.

Bezpośrednim przełożonym pozwanego (powoda wzajemnego) był kierownik działu handlowego R. W., pośrednim dyrektorem handlowym P. S.. P. S. był pośrednim przełożonym pozwanego (powoda wzajemnego) od lipca 2010 r.

Dowód: - zeznania świadka A. S. /k.65-69/;

- zeznania świadka P. S. /k.82-86/;

- zeznania świadka R. W. /k.107-110/.

Dyrektor handlowy P. S. obejmując swoje stanowisko stwierdził, że przedstawiciele handlowi mają zbyt duże wynagrodzenie zasadnicze w stosunku do prowizji od sprzedaży, co w jego ocenie powodowało premiowanie także sprzedaży generującej stratę.

Wprowadzone przez P. S. zmiany systemu wynagradzania przedstawicieli handlowych polegały więc na zmniejszeniu podstawy (wynagrodzenia zasadniczego) i zwiększeniu premii w odniesieniu do marży, czyli w uzależnieniu od zysku od sprzedaży. Zgodnie z kalkulacjami P. S. zmiana ta nie powodowała zmniejszenia zarobków przedstawicieli handlowych, zaś wpływała dodatnio na ich aktywność zawodową. W związku z tymi zmianami strona powodowa (pозwana wzajemnie) w grudniu 2010 r. wprowadziła regulamin przyznawania i naliczania premii motywacyjnej.

Dowód: - zeznania świadka P. S. /k.82-86/.

Pozwany (powód wzajemny) nie chciał się zgodzić na nowe warunki płacy, a ponieważ stronie powodowej (pозwanej wzajemnie) zależało na zatrudnieniu go, więc wynegocjowała z nim indywidualne warunki.

Dowód: - zeznania świadka P. S. /k.82-86/.

Pozwany (powód wzajemny) był jedynym spośród zatrudnionych u strony powodowej (pозwanej wzajemnie) przedstawicieli handlowych, który miał ustalone odmienne zasady wynagrodzenia, mianowicie wyższe od innych przedstawicieli handlowych wynagrodzenie zasadnicze i, w określonym umową okresie, stałą zaliczkę.

Dowód: - zeznania świadka A. S. /k.65-69/;

- zeznania świadka P. S. /k.82-86/.

Zgodnie z przyjętą u strony powodowej (pозwanej wzajemnie) procedurą, każdy z przedstawicieli handlowych, aby dana sprzedaż była zaliczona do obliczenia jego prowizji, musiał ją potwierdzić czynnym udziałem, który był wpisany w jego cotygodniowych raportach. Przedstawiciel handlowy był zobowiązany wskazać u którego klienta był w jakiej dacie i w jakiej sprawie. Raport pracownik powinien był przesłać do kierownika i dyrektora działu handlowego.

Po zakończeniu kwartału i zgromadzeniu indywidualnych raportów tygodniowych każdy przedstawiciel handlowy winien był przedstawić do 15 dnia miesiąca następującego po rozliczonym kwartale zestawienie sprzedaży w danym kwartale. Zestawienie zostawało poddane weryfikacji przez kierownika działu handlowego, a w przypadku wątpliwości przez dyrektora handlowego. Przedmiotowe zestawienie było następnie przesyłane do zatrudnionej u strony powodowej (pозwanej wzajemnie) na stanowisku kontrolera finansowego A. S. do 25 dnia miesiąca następującego po zakończeniu kwartału, w celu rozliczenia sprzedaży i wyliczenia prowizji.

Prowizja była płatna do 40 dni po zakończeniu kwartału rozliczeniowego.

Dowód: - zeznania świadka A. S. /k.65-69/;

- zeznania świadka P. S. /k.82-86/;

- zeznania świadka R. W. /k.107-110/.

Zgodnie z obowiązującym u strony powodowej (pозwanej wzajemnie) regulaminem premii motywacyjnej pracowników działu handlowego premia motywacyjna dla przedstawicieli handlowych miała charakter regulaminowy (§ 6 regulaminu), a podstawą jej ustalania dla przedstawiciela handlowego była marża brutto drugiego pokrycia wyliczona jako różnica pomiędzy przychodami ze sprzedaży, a rzeczywistymi kosztami poniesionymi na jej realizację. Marża brutto drugiego pokrycia była różnicą pomiędzy przychodami ze sprzedaży w danym okresie rozliczeniowym, a technicznym kosztem wytworzenia z uwzględnieniem kosztów sprzedaży i korektą odchyień pomiędzy rzeczywistym a technicznym kosztem wytworzenia (§ 7 ust. 1 regulaminu).

Dowód: - regulamin premii motywacyjnej pracowników działu handlowego strony powodowej (pозwanej wzajemnie) /k.10-14/.

Wynagrodzenie powoda powinno być wypłacane do 10 dnia każdego miesiąca z dołu.

Dowód: - zeznania świadka A. S. /k.65-69/.

Zdarzało się, że pоzwany (powód wzajemny) przypisywał sobie liczone do prowizji sprzedaż kontakty z kontrahentami, które w rzeczywistości nie wiązały się z jego aktywnością. Dublował w zestawieniach wielkości zamówienia lub przypisywał sobie sprzedaż związaną z aktywnością innego przedstawiciela handlowego.

Powyższe zachowania pоzwanego (powoda wzajemnego) były z nim wyjaśniane, co powodowało wydłużenie procesu obliczania należnej mu prowizji.

Dowód: - zeznania świadka A. S. /k.65-69/;

- zeznania świadka P. S. /k.82-86/;

- zeznania świadka S. H. /k.87-89/.

Strona powodowa (pозwana wzajemnie), z powodu trudności organizacyjnych spowodowanych odmiennością składników wynagrodzenia pоzwanego (powoda wzajemnego) w stosunku do innych przedstawicieli handlowych, nie wypłacała mu ustalonej z nim zaliczki w kwocie 1 700 zł regularnie. Zgodnie z umową miał tę zaliczkę otrzymywać przez 5 miesięcy od 10.08.2011 r. do 10.12.2011 r. Jednak algorytm obliczania zaliczki powoda nie był dostępny w systemie komputerowym działu płac strony powodowej (pозwanej wzajemnie).

Za pierwszy miesiąc pоzwany (powód wzajemny) nie otrzymał w terminie zaliczki z powodu błędu pracownika działu płac M. K., która nieprawidłowo zinterpretowała zapis umowy i w związku z tym płatność zaległej zaliczki nastąpiła, po uzgodnieniu tego wtórnie z powodem, w dniu 08.09.2011 r. wraz z zaliczką bieżącą. W następnych miesiącach problemy z wypłaceniem zaliczki wynikały ponownie z niedopatrzenia pracownika działu płac M. K.. Ostatnia zaliczka nie została pоzwanemu (powodowi wzajemnemu) wypłacona, ponieważ powinna być ona rozliczona z prowizją, a istniała po stronie powodowej (pозwanej wzajemnie) obawa, że prowizja nie pokryje zaliczki.

Błędy w wypłacaniu zaliczki dla pоzwanego (powoda wzajemnego) nie wynikały z wydania przez dyrektora handlowego P. S. czy innego reprezentanta powodowego (pозwanego wzajemnie) pracodawcy polecenia wstrzymania wypłaty zaliczki. Takie polecenie nie zostało wydane.

Dowód: - zeznania świadka A. S. /k.65-69/;

- zeznania świadka P. S. /k.82-86/;

- zeznania świadka M. K. /k.86-87/.

Zatrudniona u strony powodowej (pозwanej wzajemnie) kontroler finansowy A. S. na żądanie pracowników udzielała wyjaśnień dotyczących naliczania prowizji. Pоzwany (powód wzajemny) korzystał z informacji A. S. i wyjaśniał z

nią swoje wątpliwości dotyczące wysokości naliczonej prowizji. Pozwany (powód wzajemny) miał także dostęp do komputerowego systemu księgowo-płacowego G., do którego wprowadzano dane, na podstawie których obliczano prowizję.

Dowód: - zeznania świadka P. S. /k.82-86/;

- zeznania świadka M. K. /k.86-87/;

- zeznania świadka S. H. /k.87-89/;

- częściowo przesłuchanie pozwanego (powoda wzajemnego) /k.143-146/.

Do komputerowego systemu księgowo-płacowego G. mieli dostęp wszyscy przedstawiciele handlowi, w tym miał pozwany (powód wzajemny). (...) ten jednak nie obejmował indywidualnie wynegocjowanych składników wynagrodzenia, takich jak zaliczka pozwanego (powoda wzajemnego).

Dowód: - zeznania świadka M. R. /k.141-142/.

W dniu 08.09.2011 r. pozwany (powód wzajemny) przesłał do pracownika strony powodowej (pозwanej wzajemnie) odpowiedzialnego za płace A. P. przypomnienie dotyczące wypłacenia zaliczki.

Dowód: - korespondencja mailowa /k.41/.

Zgodnie z nowymi zasadami przy obliczaniu wysokości prowizji przedstawiciela handlowego przestała się liczyć tylko wielkość przychodu, ale i dochód strony powodowej (pозwanej). Pozwany (powód wzajemny) generował dużą wartość sprzedaży pod względem przychodu, ale nie dochodu.

Dowód: - zeznania świadka A. S. /k.65-69/.

W dniu 10.11.2011 r. pozwany (powód wzajemny) złożył stronie powodowej (pозwanej wzajemnie) pisemne oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika, które polegało na:

- nie wypłaceniu w terminie do dnia 10.10.2011 r. oraz do dnia 10.11.2011 r. części wynagrodzenia za pracę za miesiąc: wrzesień, październik 2011 r.,

- nie wypłaceniu w terminie do dnia 10.11.2011 r. części premii motywacyjnej za trzeci kwartał 2011 r.,

- dopuszczenia się innych nadużyć w naliczaniu i rozliczaniu premii motywacyjnej w okresach wcześniejszych.

Dowód: - pismo pozwanego (powoda wzajemnego) z dnia 10.11.2011 r. /k. 7 i w aktach osobowych pozwanego (powoda wzajemnego)/.

Strona powodowa (pозwana wzajemnie) była zaskoczona oświadczeniem pozwanego (powoda wzajemnego) i nakłaniała go do zmiany zdania, wspólnej weryfikacji rozliczeń i wyjaśnienia sytuacji.

Dowód: - zeznania świadka S. H. /k.87-89/;

- częściowo przesłuchanie pozwanego (powoda wzajemnego) /k.143-146/.

Pismem z dnia 12.12.2011 r. pozwany (powód wzajemny) wzywał stronę powodową (pозwaną wzajemnie) do wyliczenia i wypłacenia mu, według niego należnych, zaliczek.

Na powyższe wezwanie strona powodowa (pозwana wzajemnie) odpowiedziała pozwanemu (powodowi wzajemnemu) przedstawieniem zestawienia wynagrodzenia, wyjaśnieniem i wyspecyfikowaniem naliczonych prowizji i bonusów oraz wezwaniem do zwrotu nie rozliczonej zaliczki w kwocie 1 698,23 zł.

Dowód: - pismo pozwanego (powoda wzajemnego) z dnia 12.12.2011 r. /k.16/;

- pismo strony powodowej (pозwanej wzajemnie) z dnia 22.12.2011 r. wraz z załącznikiem /k.17-20/.

Na skutek wniesionego przez pozwanego (powoda wzajemnego) skierowanego przeciwko stronie powodowej (pозwanej wzajemnie) powództwa o sprostowanie świadectwa pracy tutaj. Sąd wyrokiem z dnia 02.03.2012 r., sygn. akt X P 1365/11, nakazał stronie powodowej (pозwanej wzajemnie) sprostować świadectwo pracy pozwanego (powoda wzajemnego) w następujący sposób:

- w pkt 1 w ten sposób, że w miejsce informacji, że pozwany (powód wzajemny) był zatrudniony w „okresie od 11 sierpnia 2008 r. do 16 listopada 2011 r.” wpisać „w okresie od 11 sierpnia 2008 r. do 10 listopada 2011 r.”;

- w pkt 2 w ten sposób, że w miejsce informacji, że pozwany (powód wzajemny) wykonywał pracę w okresie od „11/08/2008 do 16/11/2011” wpisać „11/08/2008 do 10/11/2011”;

- w pkt 3 w ten sposób, że w miejsce informacji, że stosunek pracy ustał w wyniku „rozwiązanie umowy o pracę przez pracodawcę art. 52 par 1 pkt 1 KP” wpisać „rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracownika art. 55 par 1¹ KP;

- wykreślenie informacji z pkt 6, „wystąpiła nieobecność nieusprawiedliwiona w dniach 14.11. (...). 15.11. (...), 16.11.2011 r.”

Dowód: - wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 02.03.2012 r. /akta sprawy tutaj. Sąd o sygn. XP 1365/11/.

U powodowego pracodawcy (pозwanego wzajemnie) w dniach 15, 20, 22, 28.06.; 12, 19.07.2012 r. została przeprowadzona kontrola przez starszego inspektora pracy Państwowej Inspekcji Pracy M. R..

W wyniku przedmiotowej kontroli ustalono, że wynagrodzenie za pracę strona powodowa (pозwana wzajemnie), na którą składało się wynagrodzenie zasadnicze i wypracowana prowizja, wypłacała pracownikom regularnie z dołu do 10 dnia miesiąca.

Ustalono także, że wielokrotnie strona powodowa (pозwana wzajemnie) wypłacała pozwanemu (powodowi wzajemnemu) prowizję z opóźnieniem niezgodnie z regulaminem. Wynikało to jednak wielokrotnie z faktu, iż pozwany (powód wzajemny) opóźniał się z przedstawianiem własnych zestawień sprzedaży oraz ze składaniem w wymaganym terminie niezbędnych do rozliczenia dokumentów.

Inspektor ustaliła także, że strona powodowa (pозwana wzajemnie) nie wypłaciła pozwanemu (powodowi wzajemnemu) zaliczki w wysokości 1 700 zł w sierpniu 2011 r., natomiast wypłaciła zaliczkę w podwójnej wysokości (2 x 1 700 zł) we wrześniu 2011 r. Zaliczka za okres październik – listopad 2011 r. nie została wypłacona w ogóle.

W czasie kontroli nie wydano ani decyzji ustnych, ani poleceń.

Dowód: - protokół kontroli PIP nr rej. (...)- (...)- (...)-Pt/21 wraz z załącznikami /koperta k.98/;

- zeznania świadka M. R. /k.141-142/.

Powód nie skierował do Sądu powództwa przeciwko stronie pozwanej pozwu w zakresie niewypłaconych i nierozliczonych prawidłowo świadczeń w szczególności prowizji czy zaliczek. Kwestia wysokości należnego wynagrodzenia za pracę pozwanego (powoda wzajemnego) pozostaje pomiędzy stronami sporna.

Dowód: przesłuchanie pozwanego (powoda wzajemnego) /k.143-146/

Pismem z dnia 05.11.2012 pozwany (powód wzajemny) skierował do Państwowej Inspekcji Pracy kolejną skargę na powodowego (pozwanego wzajemnie) pracodawcę. Skarga miała na celu ustalenie poprawności wysokości wypłacanej mu prowizji.

Pismem z dnia 13.12.2012 r. inspektor pracy PIP zawiadomił pozwanego (powoda wzajemnego), że jego skarga zostanie rozpatrzona do dnia 13.01.2013 r.

Dowód: - pismo pozwanego (powoda wzajemnego) z dnia 05.11.2012 r. /k.132-136/;

- pismo PIP z dnia 13.12.2012 r. /k.137/.

Po rozwiązaniu umowy o pracę ze stroną powodową (pozwana wzajemnie) pozwany (powód wzajemny) był bezrobotny i poszukiwał zatrudnienia. Od dnia 17.08.2012 r. pozostaje zatrudniony na podstawie umowy o pracę w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością na stanowisku dyrektora do spraw sprzedaży. Obecny pracodawca pozwanego (powoda wzajemnego) prowadzi przedsiębiorstwo konkurencyjne wobec strony powodowej (pozwanej wzajemnie).

Dowód: - częściowo przesłuchanie pozwanego (powoda wzajemnego) /k.143-146/.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo strony powodowej (pozwanej wzajemnie) było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie, zaś powództwo wzajemne pozwanego (powoda wzajemnego) bezzasadne i jako takie podlegało oddaleniu.

W niniejszym procesie strona powodowa (pozwana wzajemnie) domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego (powoda wzajemnego) kwoty 14 500 zł tytułem niezgodnego z prawem rozwiązania przez pozwanego umowy o pracę, a także oddalenia powództwa pozwanego (powoda wzajemnego) w całości, zaś pozwany (powód wzajemny) domagał się zasądzenia na jego rzecz od strony powodowej (pozwanej wzajemnie) kwoty 18 000 zł tytułem odszkodowania w związku z wypowiedzeniem przez niego umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz oddalenia powództwa strony powodowej (pozwanej wzajemnie).

W pierwszej kolejności należy zważyć, iż ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dowodach dokumentów, w tym z akt osobowych powoda, jako że żadna ze stron nie podważyła skutecznie ich prawdziwości i autentyczności. Sąd podszedł jednak ostrożnie do dowodu z dokumentu – zaświadczenia o zarobkach pozwanego (powoda wzajemnego) / k.5/, jako że wysokość zarobków była i jest między stronami sporna. Ponieważ jednak pozwany (powód wzajemny) zarzucił, że zarabiał więcej, a nie mniej, Sąd zatem przyjął, że wskazana przez stronę powodową (pozwana wzajemnie) w zaświadczeniu o zarobkach kwota wynagrodzenia pozwanego (powoda) stanowi kwotę minimalną tego wynagrodzenia.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków A. S. /k.65-69/, P. S. /k.82-86/, M. K. /k.86-87/, S. H. /k.87-89/, R. W. / k.107-110/ i M. R. /k.141-142/, albowiem były one rzeczowe, jasne, spójne, logiczne i korespondowały z pozostałym materiałem zebrany w sprawie.

Działając na zasadzie art. 217 § 3 KPC Sąd oddalił /k.147/ wniosek dowodowy pozwanego (powoda wzajemnego) o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości na okoliczność prawidłowości wyliczenia wynagrodzenia prowizyjnego pozwanego oraz zobowiązania strony powodowej do przedstawienia dokumentów źródłowych służących naliczeniu prowizji i sporządzeniu opinii, jako zbędnych w niniejszym postępowaniu, albowiem

okoliczności sporne zostały już w sprawie dostatecznie wyjaśnione, a przeprowadzenie wnioskowanych dowodów prowadziłoby do niedopuszczalnego przewlekania postępowania. Okoliczność prawidłowości wyliczenia należnej pozwanemu (powodowi wzajemnemu) prowizji co prawda była pomiędzy stronami sporna, ale nie stanowiła przedmiotu niniejszego postępowania. Ustalenie dokładnej wysokości należnej pozwanemu (powodowi wzajemnemu) prowizji powinno nastąpić w ewentualnym procesie o wynagrodzenie za pracę, a nie w procesie o odszkodowanie za rozwiązanie umowy o pracę przez pracownika bez wypowiedzenia z winy pracodawcy.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd dokonał także analizy akt sprawy tut. Sądu pod sygn. X P 1365/11.

Oceniając wypowiedź pozwanego (powoda wzajemnego) /k.143-146/ Sąd doszedł do wniosku, iż pozwany podczas przesłuchania głównie wyrażał swoje przekonanie, spostrzeżenia i własną interpretację stanu faktycznego. Sąd wziął pod uwagę fakt, że pozwany swoją wypowiedzią prezentował swoiste postrzeganie rzeczywistości, dotknięte subiektywnym odczuciem doznawania ze strony powodowego pracodawcy niesprawiedliwości. Pozwany, jak sam powiedział, czuł się niedoceniany i nie akceptował faktu, że nowi pracownicy, o gorszych od niego wynikach, byli wynagradzani na takich samych warunkach. Stąd też należało podejść do wypowiedzi pozwanego sceptycznie. Przyznał on jednak, że wysokość należnego mu wynagrodzenia za pracę pozostaje pomiędzy stronami sporna i w chwili obecnej nie może ustalić tej wysokości, dlatego wystąpił do Państwowej Inspekcji Pracy o przeprowadzenie u powodowego pracodawcy kolejnej kontroli, co pokrywa się z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie. Właśnie dlatego pozwanemu (powodowi wzajemnemu) należało dać wiarę jedynie częściowo.

Zgodnie z treścią przepisu art. 55 § 1¹ KP, pracownik może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia wtedy, gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika; w takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Zgodnie z § 2 zd. 1 oświadczenie pracownika o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinno nastąpić na piśmie, z podaniem przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy. Rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracownika wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy (art. 52 § 2 w zw. z art. 55 § 2 zd. 2 KP).

Przepis art. 61¹ KP stanowi, iż w razie nieuzasadnionego rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 55 § 1¹, pracodawcy przysługuje roszczenie o odszkodowanie. O odszkodowaniu orzeka sąd pracy. Zasady ustalania wysokości odszkodowania zostały przez ustawodawcę uregulowane w przepisie art. 61² § 1 KP, w myśl którego odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia pracownika za okres wypowiedzenia.

Łączący strony stosunek pracy trwał nieprzerwanie od 07.11.2008 r., co było w sprawie bezsporne i na ustalenie tej okoliczności nie wpływa brak sporządzonej na piśmie umowy o pracę za okres od 31.10.2010 r. do 30.06.2011 r., szczególnie w okolicznościach, że w aktach osobowych pozwanego (powoda wzajemnego) znajdują się sporządzone w ramach stosunku pracy za ten okres dokumenty pracownicze dotyczące pozwanego (powoda wzajemnego). Brak w aktach sprawy pisemnej umowy o pracę za brakujący okres Sąd uznał zatem wyłącznie za przeoczenie kadrowe strony powodowej (pozwaney wzajemnie). Bezcelowe byłoby w niniejszej sprawie badanie od którego momentu wiązała strony umowa o pracę zawarta na czas nie określony, zatem Sąd nie poddał tej kwestii analizie, tym bardziej wobec bezspornego faktu, iż w ostatnim okresie czasu pozwany (powód wzajemny) był u strony powodowej (pozwaney wzajemnie) zatrudniony na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nie określony. Okres wypowiedzenia, wobec zatrudnienia pozwanego (powoda wzajemnego) na podstawie umowy o pracę nieprzerwanie od dnia 07.11.2008 r., wynosił 3 miesiące (art. 36 § 1 pkt 3 KP).

Zarzut pozwanego (powoda wzajemnego) co do podanej przez stronę powodową (pozwaną wzajemnie) wartość przedmiotu sporu /pismo pozwanego k.33/, mimo tego, iż w ocenie Sądu został złożony w odpowiedzi na pozew, a zatem przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, należy uznać za chybiony. Zgodnie bowiem z zasadą wyrażoną w przepisie art. 19 § 1 KPC w sprawach o roszczenia pieniężne, zgłoszone choćby w zamian innego przedmiotu,

podana kwota pieniężna stanowi wartość przedmiotu sporu. Skoro zatem strona powodowa dochodziła kwoty 14 500 zł tytułem odszkodowania, to bez znaczenia było, czy maksymalna wysokość tego odszkodowania wynosiła 14 500 zł, czy jak wskazywał pozwany (powód wzajemny) 18 000 zł. Nawet bowiem, gdyby maksymalna wysokość dochodzonego odszkodowania wynosiła tyle, na ile wskazywał pozwany (powód wzajemny) to nic nie stało na przeszkodzie, aby strona powodowa (pозwana wzajemnie) dochodziła kwoty mniejszej od maksymalnej wysokości odszkodowania. Sąd zatem uznał, że wskazana przez stronę powodową dochodzona kwota, stanowi prawidłowo podaną wartość przedmiotu sporu, niezależnie od ewentualnie wyższej maksymalnej kwoty odszkodowania.

W niniejszej sprawie osi ą sporu było ustalenie, czy nieprawidłowe wypłacanie przez powodowego (pозwanego wzajemnie) pracodawcę wynagrodzenia pозwanego (powodowego wzajemnie) pracownika, było ciężkim naruszeniem podstawowych obowiązków wobec pracownika. Ustalając, czy strona powodowa (pозwana wzajemnie) rzeczywiście nieprawidłowo wypłacała wynagrodzenia, należało rozstrzygnąć czy takie działanie stanowiło ciężkie naruszenie jej, spoczywającej na niej jako pracodawcy, obowiązków. O ile przy tym poziom ewentualnych nieprawidłowości w naliczaniu i wypłacaniu wynagrodzenia miał istotne znaczenie z punktu widzenia ustalenia stopnia ciężkości naruszenia, tak dokładna nominalna wysokość należności w tym procesie pozostawała bez znaczenia, gdyż pozwany (powód wzajemny) nie skierował w nim wobec strony powodowej (pозwanej wzajemnie) roszczenia o zapłatę zaległego wynagrodzenia. Ścisłe ustalanie wysokości należności prowadziłoby do niedopuszczalnego przewlekania postępowania w okolicznościach, w których takie ustalenie nie było do rozstrzygnięcia konieczne.

Strony pozostawały bezsporne co do faktu nieprawidłowego wypłacania pозwanemu (powodowi wzajemnemu) zaliczek w kwocie 1 700 zł miesięcznie. Bezspornym w zasadzie był także fakt, że sposób naliczania pозwanemu (powodowi wzajemnemu), będącej składnikiem jego wynagrodzenia za pracę, prowizji był na tyle skomplikowany, że same strony nie знаły dokładnie jej wartości, różniąc się co prawda w zdaniach co do jej orientacyjnej kwoty, ale nie będąc w toku procesu w stanie wykazać dokładnej jej wysokości czy tym bardziej przedstawić sposobu dokonania takiego wyliczenia. W takich okolicznościach Sąd przyjął za bardzo prawdopodobne – wobec wskazania przez pозwanego (powoda wzajemnego), że strona powodowa nie jest w stanie dokładnie określić wysokości jego wynagrodzenia i wobec nie wykazania przez stronę powodową (pозwaną wzajemnie), że naliczała wynagrodzenie pозwanego (powoda wzajemnego) w sposób prawidłowy – że część składowa wynagrodzenia pозwanego (powoda wzajemnego) w postaci prowizji, mogła nie być obliczana i wypłacana prawidłowo. W konsekwencji Sąd przyjął, że powodowy pracodawca (pозwany wzajemnie) nie naliczał prawidłowo pозwanemu pracownikowi (powodowi wzajemnemu) wynagrodzenia za pracę. Trzeba podkreślić, że strony nadal pozostają w sporze co do wysokości należnej prowizji, co może znaleźć rozstrzygnięcie w innym procesie.

Istotne jednakże w niniejszej sprawie było nie tylko to, że pracodawca nie naliczał pracownikowi prawidłowo wynagrodzenia, ale i skala tego procederu oraz strona podmiotowa dokonanych nieprawidłowości, czyli jakie motywy kierowały powodowym (pозwanym wzajemnie) pracodawcą. Nie bez znaczenia było także przyczynienie się pозwanego (powoda wzajemnego) do uchybień powodowego (pозwanego wzajemnie) pracodawcy. Kluczowe znaczenie dla sprawy miał również fakt, że strony wciąż pozostają w sporze co do wysokości należnych świadczeń (zaliczki i prowizja), a spór ten do chwili orzekania w niniejszym procesie nie tylko nie został rozstrzygnięty przez Sąd Pracy, ale pozwany (powód wzajemny) nawet nie wystąpił do Sądu z takim powództwem. Wysokość należności pozostaje więc pomiędzy stronami sporna, przy czym w tym postępowaniu spór ten, z powodu braku stosownego roszczenia, nie podlegał rozstrzygnięciu (por. wyrok SN z dnia 06.03.2008 r., II PK 185/07, opubl. OSNP 2009/13-14/170).

W piśmiennictwie podnosi się, że w przypadku niewypłacenia nieznaczej części wynagrodzenia trudno mówić o ciężkości naruszenia obowiązków (K. Jaśkowski, Komentarz do art. 55 KP, w: K. Jaśkowski, E. Maniewska Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy, wydanie elektroniczne LEX OMEGA). Sąd podziela to stanowisko, wyrażając dla niego swoje poparcie rozstrzygnięciem w niniejszej sprawie. Nie jest ono zresztą odosobnione, bowiem w jednym ze swoich orzeczeń Sąd Najwyższy stwierdził, iż „nie należy jednakowo traktować pracodawcy, który w ogóle nie wypłaca wynagrodzenia oraz pracodawcy, który wypłaca je częściowo. W obu wypadkach jest to naruszenie przez pracodawcę podstawowego obowiązku, ale w razie wypłacenia części

wynagrodzenia nie zawsze jest to naruszenie ciężkie” (wyrok SN z dnia 05.06.2007 r., III PK 17/07, opubl. LEX nr 551138). Sąd, uważa taki pogląd za słuszny, a także trafnie artykułujący postulat badania każdej sprawy indywidualnie oraz według własnego przekonania, po wszechstronnym i wnikliwym rozważeniu zebranego w sprawie materiału dowodowego.

W ocenie Sądu powodowy pracodawca naruszył swój podstawowy obowiązek wobec pozwanego pracownika, bowiem zgodnie z przepisem art. 94 pkt 5 KP pracodawca jest obowiązany w szczególności terminowo i prawidłowo wypłacać wynagrodzenie. Jednak w ocenie Sądu w niniejszej sprawie, mimo iż doszło do naruszenia przez powodowego pracodawcę podstawowego obowiązku wobec pracownika, to nie było to naruszenie ciężkie.

Wynagrodzenie za pracę pozwanego (powoda wzajemnego) składało się z wynagrodzenia zasadniczego i prowizji od sprzedaży. Część tej prowizji od sprzedaży miała przez określony czas (przejściowo) być wypłacana w formie zaliczki w kwocie 1 700 zł miesięcznie. Zaliczka tytułem prowizji miała być z nią kwartalnie rozliczana. Naruszenie obowiązku przez stronę powodową (pozwaną wzajemnie) polegało na opóźnieniach w wypłacie części i na nie wypłaceniu w ogóle części zaliczek oraz na spornym pomiędzy stronami nieprawidłowym naliczeniu, a co za tym idzie na nie wypłaceniu pozwanemu (powodowi wzajemnemu) części należnej prowizji.

Sąd ustalił jednakże, że powodowy pracodawca wypłacał w terminie większą część należnego pozwanemu pracownikowi wynagrodzenia (w całości wynagrodzenie zasadnicze), a sporna część wynagrodzenia stanowi jego mniejszą część. Z ustalonych okoliczności wynika, że system naliczania pozwanemu (powodowi wzajemnemu) wynagrodzenia był wyjątkowo skomplikowany i mający zastosowanie tylko do niego, a nie do pozostałych pracowników powodowego pracodawcy. Pozwany (powód wzajemny) miał swój udział nie tylko w wypracowaniu należnej mu prowizji, ale także w jej obliczaniu. Spoczywał na nim mianowicie obowiązek sporządzania bardzo szczegółowych raportów z wykonanych czynności, na podstawie których ustalano wysokość należnej prowizji. Często treść takiego sprawozdania pozwanego pracownika pozostawała pomiędzy nim, a jego przełożonym sporna i wymagała wyjaśnienia. Powodowało to wielokrotnie opóźnienia w wyliczeniu i wypłaceniu należnej mu zmiennej części składowej jego wynagrodzenia – prowizji. Ponieważ wypłacana mu co miesiąc zaliczka na poczet prowizji była od minimalnej wysokości potencjalnej prowizji ściśle zależna, zatem wobec sporu pomiędzy stronami co do wysokości należnej prowizji, niewypłaconą część zaliczki należy de facto też uznać za sporną. W takich okolicznościach nie można uznać naruszenia przez stronę powodową (pozwaną wzajemnie) jej podstawowych obowiązków wobec pozwanego (powodowego wzajemnie) pracownika, za ciężkie.

W ocenie Sądu nie można wobec powyższego formułować wobec pracodawcy w realiach niniejszego sporu zarzutu iż poprzez działanie umyślne nie regulował wobec pracownika wynagrodzenia w całości (a więc niewypłacał wynagrodzenia). Zaznaczyć natomiast należy iż pracodawca niewątpliwie pozostawał i pozostaje ze swoim byłym pracownikiem w sporze co do wysokości, sposobu i podstawy wyliczania i terminów płatności takich składników wynagrodzenia jak zaliczki, prowizje.

Mając na uwadze iż tryb rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia w tak szczególnym trybie jak przewidziany w art.55 §1¹ kp pracownik winien stosować ze szczególną ostrożnością po wyczerpaniu wszelkich innych możliwości wygaszenia sporu- działanie pozwanego (powoda wzajemnego) należy ocenić jako co najmniej przedwczesne i pochopne. Pozwany przed podjęciem decyzji o rozwiązaniu umowy miał swobodną możliwość sformułowania wobec pracodawcy wezwania do zapłaty ze wskazaniem poszczególnych kwot i tytułów prawnych objętych sporem i budzących jego wątpliwości, miał także możliwość złożenia skargi do Państwowej Inspekcji Pracy przed rozwiązaniem umowy, tak aby na podstawie jej ustaleń i ewentualnych wystąpień pokontrolnych podjąć decyzję co do dalszych kroków. Mógł także, pozostając wciąż w zatrudnieniu wytoczyć przeciwko stronie pozwanej powództwo o zapłatę składników wynagrodzenia (zaliczek, prowizji), w którym to postępowaniu Sąd opierając się zapewne o opinię biegłego z zakresu księgowości czy rachunkowości rozstrzygnąłby kwestię ewentualnej odpowiedzialności pracodawcy z tytułu nierozliczenia z pracownikiem wszystkich składników jego wynagrodzenia.

Zachowanie powoda razi jednak daleko idącą niekonsekwencją – powód zdecydował się na tak radykalne rozwiązanie jak wykorzystanie kodeksowego trybu art.55 §1¹ kp- jednocześnie do daty orzekania nie wytoczył przeciwko pracodawcy powództwo o zapłatę, nie wystąpił też uprzednio samodzielnie o odszkodowanie przysługujące pracownikowi w razie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracownika wobec ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracodawcy. Powód wyjaśnił nieprzekonująco Sądowi, iż „dopiero poprzez kontrolę PIP chciał mieć pewność czy pracodawca rzeczywiście popełnił błąd w naliczeniu”. Brak tej pewności nie przeszkodził jednak powodowi w rozwiązaniu umowy w tak szczególnym trybie jak art.55 §1¹ kp.

Podnoszony przez stronę powodową (pozwana wzajemnie) zarzut, że pozwany (powód wzajemny) rozwiązał z nią stosunek pracy, aby niezwłocznie rozpocząć pracę u konkurencji, była gołosłowna. Pozwany (powód wzajemny) co prawda przyznał, że podjął pracę u konkurencji, ale 4 miesiące po rozwiązaniu umowy o pracę ze stroną powodową (pozwana wzajemnie), będąc wcześniej bezrobotnym. Sąd nie miał w niniejszym procesie wątpliwości, że rzeczywistym motywem pozwanego (powoda wzajemnego) rozwiązania ze stroną powodową (pozwana wzajemnie) umowy o pracę, był fakt, że powodowy pracodawca (pozwany wzajemnie) nie wypłacał w odczuciu pozwanego prawidłowo wynagrodzenia za pracę.

Pomimo jednak tego, że wątpliwości pozwanego co do prawidłowości naliczania mu wynagrodzenia nie były nieuzasadnione, to w ocenie Sądu pozwany zastosował jednak zbyt drastyczny, najdalej idący spośród legalnych środków. Strona powodowa (pozwana wzajemnie) nie przejawiała bowiem wobec pozwanego złej woli i miała zamiar kontynuować z pozwanym dalszą współpracę. Nieprawidłowe naliczanie i wypłacanie pozwanemu (powodowi wzajemnemu) wynagrodzenia wynikało nie z chęci pozbawienia go środków do życia czy zamiaru zakończenia z nim współpracy, a z wyjątkowo skomplikowanego i nietypowego w stosunku do pozwanego systemu naliczania wynagrodzenia, czego skutkiem było popełnianie błędów przez dział płac powodowego pracodawcy w zakresie wypłaty comiesięcznych zaliczek w kwocie 1 700 zł. Fakt, że strony nie zgadzały się w kwestii wysokości wypłaconych pozwanemu (powodowi wzajemnemu) prowizji, winien zostać zakończony albo polubownie albo przed sądem po wniesieniu stosownego powództwa. Sąd zważył, iż co do zasady strona powodowa (pozwana wzajemnie) wypłacała pozwanemu pracownikowi terminowo większą część wynagrodzenia, a jedynie pozostawiała w zwłoce co do niewielkiej części tego wynagrodzenia pod postacią comiesięcznej zaliczki i w sporze co do wysokości należnej mu prowizji.

Jak Sąd wielokrotnie już w niniejszym uzasadnieniu stwierdził, ustalenie dokładnej wysokości należnego pozwanemu (powodowi wzajemnemu) wynagrodzenia, a co za tym idzie ustalenie poprawności wysokości wypłacanej mu prowizji, nie było przedmiotem niniejszego postępowania. Dlatego właśnie wniosek pozwanego (powoda wzajemnego) /k.147/ o odroczenie rozprawy celem wystąpienia o kolejny protokół PIP i dopuszczenia dowodu z jego treści Sąd uznał za bezprzedmiotowy i zmierzający do zbędnego przedłużania postępowania (art. 217 § 3 KPC). Wnioskowany przez pozwanego dowód miałby wykazać niepoprawność wysokości wypłacanej mu prowizji. Ponieważ przedstawienie dowodu na taką okoliczność nie stanowiło ważnej przyczyny, zatem Sąd wniosek o odroczenie rozprawy, złożony nadto jedynie przez jedną ze stron, oddalił (art. 156 KPC).

W konsekwencji powyższych rozważań, na podstawie powołanych przepisów, Sąd uznał iż rozwiązanie przez pozwanego (powoda wzajemnego) umowy o pracę w trybie art.55 §1¹ kp było nieuzasadnione co rodzi po stronie powodowej (pozwanej wzajemnie) zasadne roszczenie o odszkodowanie określone w art.61¹ kp stanowiące równowartość trzymiesięcznego wynagrodzenia brutto zgodnie z treścią art.61² §1 kp. O powyższym orzeczono **w pkt. I sentencji wyroku** gdzie Sąd zasądził na rzecz strony powodowej (pozwanej wzajemnie) od pozwanego (powoda wzajemnego) kwotę 14 500 zł brutto wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 5.04.2012 r. do dnia zapłaty.

Zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2003 r. (III PZP 3/03, OSNP 2004/5/74, Biul.SN 2003/3/24, M.Prawn. 2003/7/291, Pr.Pracy 2004/1/35), „Ustawowe odsetki od odszkodowania przysługującego pracownikowi z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia stają się wymagalne w dniu doręczenia pracodawcy odpisu pozwu zawierającego żądanie zapłaty tego odszkodowania.” W ocenie Sądu

powyższa zasada dotyczy także spraw w których Sąd orzeka o odszkodowaniu w związku z rozwiązaniem umowy o pracę na rzecz pracodawcy.

W przedmiotowej sprawie, pozwany (powód wzajemny) odebrał pozew w dniu 4 kwietnia 2012 r., co też wynikało ze zwrotnego poświadczenia odbioru (k. 32).

W konsekwencji Sąd oddalił powództwo wzajemne pracownika o odszkodowanie przewidziane w art.55 §1¹ kp o czym orzekł **w punkcie II sentencji wyroku.**

Orzeczenie o kosztach **w punkcie III sentencji wyroku**, znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Sąd przyjął zasadę pełnej odpowiedzialności pozwanego (powoda wzajemnego) za wynik procesu, mając na uwadze iż strona powodowa (pozwana wzajemnie) wygrała proces co do zasady i co do wysokości.

W niniejszej sprawie, kosztami poniesionymi przez stronę powodową, były koszty wynagrodzenia (zastępstwa procesowego) pełnomocnika go reprezentującego, które zgodnie z § 11 ust 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.163.1349 ze zm.) wynosiły 3.600 zł (1.800 zł od powództwa głównego + 1.800 zł od powództwa wzajemnego) a także uiszczona opłata od pozwu głównego w kwocie 725 zł.

Pozostałe koszty postępowania w postaci opłaty sądowej od powództwa wzajemnego, od której uiszczenia pozwany (powód wzajemny) jako pracownik przed sądem pracy był zwolniony z mocy ustawy- Sąd postanowił zaliczyć na rachunek Skarbu Państwa, o czym **orzeczono jak w punkcie IV sentencji wyroku.**